

POSTANOWIENIE

Dnia 16 lipca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Stanisław Stankiewicz

w sprawie **B.B.**

skazanego z art. 258 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 16 lipca 2025 r.,

wniosku obrońcy o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją

wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie

z dnia 28 lipca 2020 r., sygn. akt II AKa 210/18,

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 7 czerwca 2017 r., sygn. akt XII K 127/15,

na podstawie art. 532 § 1 i 3 k.p.k.

postanowił:

nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

W złożonej przez obrońcę skazanego B.B. kasacji, niezależnie od podniesionych zarzutów rażącej obrazu prawa procesowego, zawarty został również wniosek o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją wyroku - do czasu rozpoznania kasacji. W uzasadnieniu przedmiotowego wniosku oraz w piśmie uzupełniającym jego motywację, obrońca wskazał na trudną sytuację rodzinną B.B. i w jego ocenie brak wstrzymania wykonania zaskarżonego wyroku mógłby spowodować nieodwracalne skutki dla najbliższych skazanego, którzy mogą liczyć wyłącznie na jego pomoc i wsparcie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek obrońcy skazanego nie zasługiwał na uwzględnienie.

Na wstępie wskazać należy, iż zgodnie z art. 532 § 1 k.p.k., w razie wniesienia kasacji Sąd Najwyższy może wstrzymać wykonanie zaskarżonego orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od rozstrzygnięcia kasacji. Wstrzymanie wykonania orzeczenia ma niewątpliwie charakter wyjątkowy, wprowadza bowiem odstępstwo od zasady niezwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń (vide art. 9 k.k.w.), a wobec tego nie podlega wykładni rozszerzającej, zaś sam fakt wniesienia kasacji nie stanowi dostatecznej podstawy do zastosowania tej szczególnej instytucji. Łączy się to bowiem z faktem, że kasacja przysługuje od prawomocnego wyroku, a więc orzeczenia objętego prawnym domniemaniem prawidłowości zawartych w nim rozstrzygnięć. Wprawdzie przepis art. 532 § 1 k.p.k. nie formułuje przesłanek przemawiających za podjęciem takiej decyzji, jednakże od dawna utrwalone jest stanowisko, że zastosowanie instytucji wstrzymania wykonania orzeczenia, winno być uzasadnione szczególnymi i jednoznacznymi w swej wymowie okolicznościami prowadzącymi do wniosku, że wykonanie orzeczenia, przed rozpoznaniem skargi kasacyjnej spowodowałoby dla skazanego wyjątkowo dolegliwe skutki i w zasadzie nieodwracalne skutki. Do owych szczególnych okoliczności należy zaliczyć rangę i charakter postawionych zarzutów kasacyjnych i ich widoczną już *prima facie* zasadność, a w związku z tym wysokie prawdopodobieństwo uwzględnienia wniesionej skargi, gdyż w takiej sytuacji wykonanie orzeczenia przed rozpoznaniem kasacji, zwłaszcza w zakresie kary, spowodowałoby dla skazanego poważne i nieodwracalne następstwa.

Oceniając przedmiotowy wniosek przez pryzmat powyższych uwag, stwierdzić należy, że na obecnym etapie postępowania, Sąd Najwyższy nie znalazł racjonalnych podstaw do uznania, że w sprawie zaistniały przesłanki do wstrzymania wykonania orzeczenia. Wprawdzie ranga sformułowanych w skardze zarzutów jest niewątpliwie wysoka, jednakże dla uwzględnienia wniosku o wstrzymanie wykonania prawomocnego wyroku, prawdopodobieństwo uwzględnienia kasacji (konkretnego zarzutu) musiałoby być nieomal zbliżone do pewności, oczywistości. Tymczasem na obecnym etapie postępowania można

jedynie powiedzieć, że niewątpliwie zasadność wniesionej na rzecz B.B. skargi, zostanie szczegółowo i wnikliwie przeanalizowana przez Sąd Najwyższy na rozprawie. Rzecz jasna takiej gruntownej oceny nie można dokonywać na przedpolu merytorycznego rozpoznania kasacji w sytuacji, nie podnosi ona tego rodzaju uchybień oraz argumentów, które w sposób oczywisty, a więc bez potrzeby głębszego wnikania w całokształt materiałów sprawy, wskazywałyby na niebudzącą wątpliwości, ewidentną ich zasadność, a tym samym nieomal realną pewność uwzględnienia kasacji. Wobec tego przedmiotowy wniosek, w tej perspektywie, nie zasługiwał na uwzględnienie.

Nadto, zarówno w piśmiennictwie, jak i w orzecznictwie Sądu Najwyższego zwraca się uwagę, iż jako przesłanki do wstrzymania wykonania orzeczenia nie mogą być podnoszone okoliczności dotyczące sytuacji osobistej, czy rodzinnej strony, zaś takie okoliczności mogą być rozważane w płaszczyźnie zastosowania odpowiednich instytucji prawa karnego wykonawczego, co nie leży w gestii Sądu kasacyjnego (zob. D. Świecki, Kodeks postępowania karnego. Komentarz, t. II Warszawa 2024; postanowienia SN: z 21 czerwca 2022 r., III KK 241/22; z 29 sierpnia 2024 r., IV KK 275/24).

Dostrzec także należy, że w pisemnej odpowiedzi na tę kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej oraz nieuwzględnienie wniosku o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia.

W tym stanie rzeczy, nie przesądzając w żadnym stopniu kierunku ostatecznego rozstrzygnięcia sprawy, które zapadnie po merytorycznym rozpoznaniu kasacji obrońcy, Sąd Najwyższy doszedł do przekonania, że nie zachodzą wystarczające podstawy przemawiające za uwzględnieniem wniosku o zastosowanie wyjątkowej instytucji wstrzymania wykonania zaskarżonego orzeczenia, przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k.

Mając powyższe względy na uwadze, orzeczono jak w sentencji.

[WB]

[r.g.]

